

בית משפט השלום בעכו

16 יוני 2015
2806-06

ת"א 2806-06

השופט ג'ני טנוס

התובע משה בן קיש
ע"י עו"ד דוד אמסלם

- נגד -

הנתבעות 1. החברה למתנ"סים מרכזים קהילתיים בישראל בע"מ
2. רחל קומפורט
3. שירה לוין שלושתן

ע"י עו"ד אלון קורל

פסק דין

עסקין בתביעה כספית על סך של 1,540,000 ש"ח לתשלום פיצויים בגין הוצאת לשון הרע ובגין הנזק שנגרם לתובע עקב הרשלנות המיוחסת לנתבעות בקשר להליך של ביקורת פנים במתנ"ס נהריה אשר הוביל בסופו של דבר לסיום תפקידו של התובע כמנהל המתנ"ס שם ופרישתו מהחברה למתנ"סים בכלל.

נתוני רקע:

1. בטרם אגש לבירור הנושאים שבמחלוקת אבקש להקדים ולהציג מספר נתונים שעלו מחומר הראיות תוך סקירה קצרה של השתלשלות האירועים שעומדים ברקע הסיפור שהובא לפתחו של בית המשפט.

2. התובע הוא תושב נהריה יליד שנת 1949. משך 18 שנה, החל משנת 1987 ועד לסיום עבודתו בשנת 2005, הועסק התובע על ידי הנתבעת 1, החברה למתנ"סים מרכזים קהילתיים

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

בישראל בע"מ (להלן – "החברה למתנ"סים"), כמנהל מתנ"ס נהריה (להלן – "המתנ"ס" או "מתנ"ס נהריה").

3. במועדים הרלוונטיים לענייננו שימשו הנתבעות 2 ו-3 כמבקרות פנים מטעם החברה למתנ"סים, אשר הזמינה מהן ביצוע ביקורת במתנ"ס נהריה על פי חוק הביקורת הפנימית, תשנ"ב-1992 (להלן – "המבקרות" ו-"הליך הביקורת" בהתאמה).

4. אין חולק, כי התובע היה הרוח אשר הניעה למעשה ביצוע הליך הביקורת במתנ"ס נהריה, וזאת בעקבות תלונות שהשמיע בדבר שחיתות והתנהלות לא תקינה במתנ"ס מצד ראש העיר נהריה באותה תקופה יחד עם מי שכיהן אז כיו"ר מועצת המנהלים של המתנ"ס, כפי שיפורט להלן.

5. לטענת התובע, בשנת 2003 נבחר מר רון פרומר לתפקיד ראש העיר נהריה (להלן – "מר פרומר") וזמן קצר לאחר מכן הוא מינה את מקורבו לקואליציה, מר ציון לנקרי, לתפקיד יו"ר מועצת המנהלים של המתנ"ס (להלן – "מר לנקרי"). בהמשך לכך, בחודש אוגוסט 2004 מינו השניים 4 עובדים בכירים למתנ"ס, שנטען כי הם מקורבים פוליטיים של מר פרומר ושל מר לנקרי, אף שלא היו נחוצים למתנ"ס ועל אף שמינויים נעשה ללא מקורות מימון תקציביים, כאשר שכרם עתיד היה להיות משולם מכספי קרנות הפנסיה וההשתלמות של עובדי המתנ"ס האחרים (להלן – "ארבעת העובדים").

6. התובע הוסיף וטען, כי בודעו שמדובר במינויים פיקטיביים ומיותרים שלמתנ"ס אין את היכולת הכספית לשאת במימון שכרם, הוא חשש מפני קריסתו הכלכלית של המתנ"ס ולכן התריע אודות כך, הן בפני החברה למתנ"סים והן בפני מועצת המנהלים של מתנ"ס נהריה.

7. ברם, משלא מצא אוזן קשבת לתלונותיו וראה כי דבר לא נעשה בנדון, החליט התובע לצאת במאבק נרחב יותר וביום 19.1.05 הוציא חוברת שכותרתה 'פוליטיקה ע"ח מתנ"ס נהריה' המפרטת את הסכנות הכלכליות והליקויים הנוגעים למינויים של ארבעת העובדים. חוברת זו הופצה לכל חברי הנהלת המתנ"ס, למנכ"ל החברה למתנ"סים, מר יאיר גלר (להלן – "מנכ"ל החברה"), וליועץ המשפטי של המתנ"ס, עו"ד דני פלד.

8. במקביל, התובע דאג לשלוח למנכ"ל החברה מכתב ובו הזמין את ביקורת החברה לבדוק את טענותיו. תשובתו של מנכ"ל החברה לא איחרה לבוא, ובמכתבו אל התובע מיום 20.1.2005

הודיע לו כי לאחר התייעצות עם מנהל המחוז והמבקרת הפנימית, הוחלט להיענות לבקשתו לעריכת ביקורת פנים במתנ"ס נהריה.

9. ואכן, הליך הביקורת החל ביום 27.1.2007 ובמסגרת עבודתן החלו המבקרות לבדוק את טענותיו של התובע בנושא מינויים של ארבעת העובדים, אך בעקבות טענות נוספות שעלו מנספחי החוברת ובעקבות טענות נוספות אשר הועלו בפניהן, הורחבה הבדיקה של המבקרות אף לנושאים אחרים הקשורים להתנהלות מתנ"ס נהריה.

10. בטרם הוצאת טיוטת דו"ח הביקורת נערכו שתי שיחות עם התובע: השיחה הראשונה התקיימה במתנ"ס נהריה בתחילת הביקורת, במסגרתה הוצגו בפני התובע הטענות שהועלו בפניו, והתובע פרט את גרסתו בנוגע לכל נושא ונושא. השיחה השנייה התקיימה במשרדי המחוז בכרמיאל, במסגרתה הציגו המבקרות בפני התובע ממצאים ראשונים של בדיקתן, הופנו אליו מספר שאלות ושמעו את תגובתו בנדון.

11. בעקבות השיחה השנייה נתבקש התובע להציג מסמכים אשר הזכיר בשיחתו עם המבקרות. רק לאחר שהתקיימו השיחות הנ"ל ותגובת התובע התקבלה, הוצאה טיוטת דו"ח הביקורת והועברה ביום 17.3.2005 לתובע על מנת שימסור את תגובתו בכתב. ואכן, התובע המציא תגובה בת 13 עמודים בצירוף נספחים שונים.

12. בתום שקילת טענות התובע ובדיקת כל הנתונים והמסמכים שעמדו בפני המבקרות, הוצא ביום 7.4.2005 דו"ח הביקורת, שהוא למעשה הדו"ח הסופי אשר הוכן לאחר קבלת תגובתו של התובע לטיטוט הדו"ח, ובו הועלו מספר ממצאים בקשר לאחריותם של מספר גורמים בנושאים שונים הקשורים להתנהלות מתנ"ס נהריה, ובהם: יו"ר מועצת המנהלים של מתנ"ס נהריה מר לנקרי; מנהל מחוז צפון של החברה למתנ"סים, מר עזרא חכם; סמנכ"ל החברה למתנ"סים; והתובע (להלן – "דו"ח הביקורת").

13. בדו"ח הביקורת, אשר התייחס למספר מבוקרים כאמור, נכללו התגובות שנתקבלו בידי המבקרות, לרבות תגובתו של התובע שבחלקה צורפה כלשונה, והדו"ח כלל את הממצאים והמסקנות אליהן הגיעו המבקרות, בלא המלצות כלשהן בצדו.

14. עפ"י דו"ח הביקורת, בעבודתו של התובע כמנהל מתנ"ס נהריה נמצאו ליקויים והתנהלות לא תקינה במספר נושאים.

15. לבקשת התובע, אף לאחר סיום כתיבת דו"ח הביקורת הסופי ניתנה לו ארכה להגשת מסמכים אותם ביקש להציג בפני המבקרות. חלק ניכר מהמסמכים שהועברו ע"י התובע בהתאם לבקשתו, הועברו באיחור ולאחר המועד שנקבע להגשת התגובה, לאחר פרסום דו"ח הביקורת בעיתונות ולאחר הדיון שהתקיים בישיבת הנהלת המתנ"ס בנהריה – כפי שיצוין בהמשך.

16. בטרם אעבור לדון בנושא הפרסום, אציין, כי במקביל לדו"ח הביקורת הנ"ל שמתייחס להתנהלות המתנ"ס, נערך דו"ח ביקורת אישי המתייחס לאופן התנהלותו של התובע. דו"ח זה הופנה למנכ"ל החברה למתנסים, ולא למועצת המנהלים כפי שהדבר נעשה ביחס לדו"ח הביקורת אשר מתייחס להתנהלות המתנ"ס. הדו"ח האישי לא פורסם, הוא אינו חלק מהתביעה, ולכן אינו עומד לדיון.

17. המבקרות העבירו עותק מדו"ח הביקורת לתובע ולארבעה אנשים נוספים שהם: ראש מנהל ארגון הכספים בחברה למתנסים מר יוסי בנבנישתי, מנהל המחוז מר עזרא חכם, יו"ר מועצת המנהלים של מתנ"ס נהריה מר לנקרי, ונציג הסוכנות היהודית במועצת המנהלים של המתנ"ס מר דימון רוז. בסמוך לכך, העבירו המבקרות ביום 7.4.05 הודעה בכתב למנהל המחוז, מר עזרא חכם, ובו נתבקש להעביר את דו"ח הביקורת לכל חברי הנהלת המתנ"ס בנהריה לשם קיום דיון בממצאיו.

18. עוד לפני ישיבת העבודה שאמורה הייתה להתקיים ביום 22.5.2005 בהנהלת מתנ"ס נהריה כדי לדון בממצאי דו"ח הביקורת, פורסמה ביום 22.4.2005 כתבה בעיתון המקומי 'כל הצפון' שכותרתה "דו"ח ביקורת חמור של החברה למתנ"סים חושף שורה של מעשים לא תקינים לכאורה במתנ"ס בנהריה, תחת ניהולו של בן קיש" ובה נסקרו הנושאים והממצאים שעמדו בבסיס דו"ח הביקורת.

19. בחלוף חודש ימים מהפרסום, התקיימה ביום 22.5.2005 ישיבה של חברי מועצת המנהלים של מתנ"ס נהריה ובה נדון דו"ח הביקורת. בתום הישיבה הוחלט "להשלים הליך הביקורת ולאחר סיומו, בפרק זמן שייקבע בחברה, להעביר את משה (התובע) מתפקידו כמנהל מתנ"ס בנהריה".

20. בהמשך לכך, קיבל התובע לידידו ביום 5.6.2005 מכתב ממנכ"ל החברה, ובו נאמר לו כי הוא רשאי להשלים תגובתו לדו"ח הביקורת בהתאם למה שהוחלט בישיבת מועצת המנהלים, עד ליום 15.6.05.

21. ברם, ביום 8.6.2005, שלושה ימים בלבד מיום קבלת המכתב הנ"ל של מנכ"ל החברה וכשבוע לפני תום התקופה שניתנה לתובע לשם השלמת תגובתו, התובע קבל מכתב בפקס ובו הודיעה לו החברה למתנ"סים כי החליטה לקבל את המלצת מועצת המנהלים במתנ"ס נהריה ולהיעתר לבקשת עיריית נהריה אודות הפסקת עבודתו כמנהל המתנ"ס בנהריה. עוד צוין, כי עם קבלת החומר ותגובתו של התובע לדו"ח הביקורת עד ליום 15.6.2005 תשוב החברה לבחון את המשך דרכו בחברה (להלן – "מכתב הפסקת העבודה במתנ"ס").

22. התובע העביר את תגובתו המפורטת לדו"ח הביקורת ביום 14.6.2005, קרי יום לפני תום המועד שנקבע להגשתה. תגובה זו הועברה למבקרות ובתום בדיקתה, החליטו המבקרות שלא לשנות דבר מהמסקנות המפורטות בדו"ח הביקורת תוך שציינו כי תגובתו האחרונה של התובע היא "רק המלצות ומסמכים הנוגעים להצלחתו".

23. לאחר מכן, התנהלו שיחות בין נציגי החברה למתנ"סים לבין התובע ובמסגרתן הושג הסכם בעל-פה לגבי עתיד עבודתו בחברה, שעיקריו הועלו על הכתב במסמך שנערך ביום 25.7.2005. עפ"י הסיכום, התובע רשאי היה לגשת למכרזים פנימיים על מנת להשתבץ בתפקיד מנהל מתנ"ס או כל תפקיד אחר בחברה, ובינתיים יוקפא הטיפול בדו"ח הביקורת. כמו כן סוכם עם התובע, כי במידה ועד ליום 30.10.2005 לא ישובץ לתפקיד כלשהו, תסתיים עבודתו בחברה באותו יום, קרי ביום 30.10.05, ולתובע ישולמו כל הזכויות המגיעות לו עפ"י חוקת העבודה, לרבות קצבת גישור פרישה' (להלן – "הסכם הפרישה").

24. בסופו של דבר, התובע לא שובץ לכל תפקיד בחברה למתנ"סים עד למועד שנקבע לעיל, וכפועל יוצא מכך התובע סיים את עבודתו בחברה והחל לקבל פנסיית גישור.

25. לא אסיים פרק זה מבלי לציין, כי בחודשים אוגוסט-נובמבר 2005, ועל רקע סיום כהונתו של מר פרומר כראש עיריית נהריה, נשלחו לחברה למתנ"סים מספר מכתבים מטעם חברי מועצת העיר הדורשים את החזרת התובע לתפקיד מנהל מתנ"ס נהריה, אך לא זו בלבד שהחברה לא נענתה לפניית אלו, אלא שהחברה למתנ"סים הפסיקה את חברותה בהנהלת אותו מתנ"ס ויצאה מנהריה.

על מה נסבה התביעה?

26. תביעה זו נסבה על הנזק לשמו הטוב של התובע אשר נגרם לו לטענתו כתוצאה מפרסום ממצאי דו"ח הביקורת בהיותם ממצאים שגויים ולא נכונים, וכן על נזק הממון שנגרם לו לטענתו עקב רשלנותן של הנתבעות בכל הקשור להליך הביקורת ולפעולות שנעשו בעקבותיו, לרבות בכל הקשור להפסקת עבודתו בחברה למתנ"סים.

27. עילת התביעה הראשונה נסמכת, כאמור, על חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן – "חוק איסור לשון הרע") כאשר התובע טוען כי פרסום דו"ח הביקורת שכלל ממצאים שליליים לגביו בקרב הגורמים שציינתי לעיל, וכן פרסום הדו"ח או אי נקיטת אמצעי זהירות לשם מניעת הדלפתו לעיתונות, פגעו בשמו הטוב, בהיות הממצאים ממצאים שגויים ולא נכונים.

28. עילת התביעה השנייה נסמכת על עוולת הרשלנות שבפקודת הנזיקין בכל הקשור לביצוע הביקורת ולסיום עבודתו של התובע.

דין והכרעה:

29. בתיק זה התקיימו דיונים רבים שבמהלכם העידו התובע, המבקרות ועדים רבים מטעם שני הצדדים, רובם מטעם התובע.

30. לפני שאגש לבחינת הנושאים שבמחלוקת, רואה אני לנכון להקדים שתי הערות המתייחסות לבקשותיהן המקדמיות של הנתבעות: האחת, נוגעת לחוסר סמכותו העניינית של בית המשפט לדון בתביעה, שכן הסמכות לדין של הנתבעות מסורה לבית הדין לעבודה.

נושא הסמכות הייחודית יידון בפרק הבא, ולכן אעבור מיד להערה השנייה.

31. ההערה השנייה מתייחסת להשגותיהן של הנתבעות בכל הקשור להרחבת חזית. לטענתן, טענות רבות שעלו בתצהיר עדותו הראשית של התובע אינן עולות מכתב התביעה ואינן מוזכרות בו.

32. בהתייחס להשגות אלו של הנתבעות קבעתי בהחלטתי מיום 15.9.2008 (בפתח ישיבת ההוכחות הראשונה בתיק) כי בשל היקף הטיעון (נוכח תצהירו הארוך של התובע וריבוי הפרטים שנמצאים בחזית המחלוקת בין הצדדים), ההכרעה בטענה תידחה לאחר הגשת הסיכומים בתיק

תוך הבהרה, כי חקירה בנושא מסוים שאינו מוזכר בכתב הטענות אין בה כדי להכשיר הרחבת חזית אסורה.

33. כפי שניווכח בהמשך, חלק מטענות התובע בתצהירו ובסיכומיו הוא בגדר הרחבת חזית אסורה, מפני שלא נטענו במפורש או אפילו במשתמע בכתב התביעה.

הסמכות העניינית של בית המשפט:

34. כזכור, התביעה נסמכת על שתי עילות: האחת לפי חוק איסור לשון הרע, והשנייה עפ"י פקודת הנזיקין, כאשר הסעדים הנתבעים הם סעדים כספיים בגין פיצויים בשל הנזק שנגרם לתובע עפ"י טענתו.

35. עוד בראשית ההליך טענו הנתבעות כי הסמכות העניינית לדון בתביעה מסורה לבית הדין לעבודה, ולא לבית משפט השלום. לשיטתן, התביעה נסמכת בעיקרה על טענת התובע כי החברה למתנ"סים סילקה אותו מתפקידו מטעמים זרים ופסולים ולא העניקה לו הזדמנות אמיתית להשתלב אצלה בעבודה אחרת. אלא שטענות מסוג זה מקומן להתברר בבית הדין לעבודה אשר לו הסמכות הייחודית לדון ביחסי העבודה, לרבות סיום יחסי העבודה ופיטורין שלא כדין.

36. התובע, כמובן, התנגד לכך וטען כי הסמכות העניינית מסורה לבית משפט השלום לאור כך שמדובר בעילה לפי פקודת הנזיקין ובעילה לפי חוק איסור לשון הרע.

37. ההוראות הרלוונטיות לענייננו לבחינת שאלת הסמכות העניינית, מצויות כולן בסעיף 24(א) לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט-1969, ואלה הן:

"(1) בתובענות בין עובד או חליפו למעסיק או חליפו שעילתן ביחסי עבודה, לרבות השאלה בדבר עצם קיום יחסי עבודה ולמעט תובענה שעילתה בפקודת הנזיקין [נוסח חדש];

(ב1) תובענה שעילתה בסעיפים 29 (הסגת גבול במקרקעין – ג.ט.), 31 (הסגת גבול במיטלטלין – ג.ט.), 62 (גרם הפרת חוזה – ג.ט.) או 63 (הפרת חובה חקוקה – ג.ט.) לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] בקשר לסכסוך עבודה;

(ד1) בתובענה של עובד או נציג ארגון עובדים נגד מעסיק או נושא משרה אצלו, או של מעסיק או נושא משרה אצלו נגד עובד או נציג ארגון עובדים, בקשר ליחסי

עבודה, שעילתה עוולה אזרחית לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965; לעניין זה, "נושא משרה" – מנהל פעיל בתאגיד, שותף למעט שותף מוגבל, ממונה על העובד ופקיד האחראי מטעם התאגיד על תחום זכויות עובדים".

38. ובענייננו - משהוגדרה התביעה כתביעה נזיקית עקב רשלנותן של הנתבעות, ומאחר שלא מדובר באחת העוולות המפורטות בסעיף 24(א)(ב) לעיל, אני מוצאת כי הסמכות העניינית נתונה לבית משפט זה.

39. ומהו המצב לגבי עילת התביעה הנסמכת על חוק איסור לשון הרע? לכאורה, הדבר נופל בסמכותו הייחודית של בית הדין לעבודה לנוכח האמור בסעיף 24(א)(ד) לחוק. ברם, מאחר שהמעשים הקשורים לעילה זו הם מעשים המיוחסים למבקרות בלבד, ומאחר שהמבקרות אינן בגדר 'נושא משרה' אצל המעסיק לפי ההגדרה המפורטת בסעיף הנ"ל, הרי שגם עילה זו לא נמצאת בסמכותו הייחודית של בית הדין לעבודה.

40. אשר על כן, אני דוחה את הטענה בדבר העדר סמכות עניינית.

האם היה כאן פרסום של לשון הרע?

41. כפי שצוין מקודם, התובע מלין על כך שהמבקרות העבירו ביום 10.5.2005 את דו"ח הביקורת לעיונם של גורמים שונים במתנ"ס נהריה ובחברה למתנ"סים אף שלא היו מוסמכים לקבלו, כדלקמן: לראש מנהל ארגון הכספים בחברה למתנ"סים מר יוסי בנבנישתי, למנהל המחוז מר עזרא חכם, ליו"ר מועצת המנהלים של מתנ"ס נהריה מר לנקרי, ולנציג הסוכנות היהודית במועצת המנהלים של המתנ"ס מר דימון רוז.

42. לטענת התובע, המבקרות לא היו רשאיות להעביר את דו"ח הביקורת לגורמים הנ"ל, שכן סעיף 6(ב)(2) לחוק הביקורת הפנימית, תשנ"ב-1992 (להלן – "חוק הביקורת") קובע באופן מפורש כי הדו"ח יוגש למנהל הכללי, ובמקרה זה למנכ"ל החברה בלבד. לפיכך, ומאחר שדו"ח הביקורת כלל לטענתו ממצאים ומסקנות שגויות ביחס להתנהלותו במתנ"ס נהריה, הרי שהפצת דו"ח הביקורת לגורמים הנ"ל היא בגדר הוצאת לשון הרע.

43. כמו כן טוען התובע, כי המבקרות לא נקטו באמצעי זהירות על מנת להבטיח שדו"ח הביקורת לא יודלף לעיתונות, ובפרט שהמבקרות ידעו מראש משיחה שהתקיימה בין הנתבעת 2 לבין

מנהל המחוז, מר חכם, אודות הכוונה לפרסם חלקים מדו"ח הביקורת. לפיכך, משאירע הדבר וכתבה בעניין התפרסמה בעיתון המקומי 'כל הצפון', הרי שעל הנתבעות לפצות אותו בגין הנזק הקשה שנגרם לשמו הטוב בהיותו דמות ציבורית ידועה ומכובדת בעירו.

44. התובע הוסיף, כי גם לאחר סיום עבודתו בחברה למתנ"סים הוא התקשה להתקבל לעבודה אחרת בתחום החינוך או בתחום התואם את כישוריו, כאשר בחלק מהמקרים אף נרמז לו במפורש על דו"ח הביקורת ותוכנו.

45. על יסוד האמור לעיל ביקש התובע להעמיד את הפיצוי בגין חלק התביעה המתייחס לפרסום לשון הרע על סך של כ-252,000 ₪.

46. לעומת זאת טוענות המבקרות, כי לא הייתה להן כל מעורבות בפרסום הדו"ח, בין במישרין ובין בעקיפין, והן אף לא התרשלו בהכנתו כמו גם בהקשר של נסיבות פרסומו.

47. עוד נטען, כי הליך הביקורת בוצע מכוח חוק הביקורת בהיות החברה למתנ"סים חברה ממשלתית שבאחריות משרד החינוך, ולכן תוכן דו"ח הביקורת הוא בגדר פרסום מותר עפ"י סעיף 13(9) לחוק איסור לשון הרע, וזאת אף אם חלקים ממנו נערכו באופן שגוי או בחוסר תום לב, מה שלא מתקיים במקרה דנן מאחר שהמבקרות עשו את עבודתן נאמנה.

48. מכל מקום, לטענת המבקרות העברת דו"ח הביקורת לגורמים שונים בחברה למתנ"סים כמו גם לחברי ההנהלה במתנ"ס נהריה נעשתה כדין, ולכן לא נפל כל רבב בהתנהגותן.

49. אשר לפרסום שנעשה בעיתון, הנתבעות טוענות כי לא הייתה להן כל מעורבות בכך.

50. כפי שיובהר בהמשך, טענותיו של התובע בנדון דינן להידחות.

טענתו הראשונה של התובע, לפיה המבקרות לא היו רשאיות למסור את דו"ח הביקורת אלא למנכ"ל החברה למתנ"סים בלבד, היא טענה שלא נטענה בכתב התביעה, אך בכל מקרה מתברר שזו טענה חסרת בסיס. בהתאם לסעיף 6(ב) לחוק הביקורת, הדו"ח יימסר למנכ"ל בנוסף למסירתו ל"ממונה" כהגדרתו בסעיף 5 לחוק הביקורת, אשר מפנה לסעיף 49(ב) לחוק החברות הממשלתיות, תשל"ה-1975 שקובע, כי יש למסור את דו"ח הביקורת ליו"ר

הדירקטוריון ולדירקטוריון. ומכאן, בהיות החברה למתנ"סים חברה ממשלתית, הרי שמסירת דו"ח הביקורת למנהל המחוז מר חכם ולשאר המכותבים נעשתה כדין בהיותם בעלי תפקיד בחברה או חברים במועצת המנהלים של מתנ"ס נהריה.

51.ויובהר, העברת דו"ח הביקורת ליתר חברי מועצת המנהלים במתנ"ס לא נעשתה ע"י המבקרות, אלא ע"י מנהל המחוז מר חכם, שמכל מקום חובה היה עליהם לקבלו ולעיין בו מתוקף תפקידם ובפרט שחלקם היו בעצמם נשוא הביקורת.

52.אשר לטענה השנייה של התובע בדבר התרשלות המבקרות בכך שגרמו להדלפת דו"ח הביקורת לעיתונות, גם טענה זו כמו קודמתה דינה להידחות.

53.ראשית כל יובהר, שהתובע אינו טוען כי דו"ח הביקורת הודלף לעיתון ע"י המבקרות או ע"י גורם כלשהו בחברה למתנ"סים. התובע אף העיד, כי אין הוא סבור שהמבקרות הדליפו את דו"ח הביקורת לעיתון או כי הן חפצו בהדלפתו (עמ' 109 שורות 22-25 לפרוטוקול), ולמעשה התובע עצמו אינו יודע הכיצד ובאילו נסיבות הודלף דו"ח הביקורת לעיתון.

54.די בכך לטעמי כדי לשמוט את הקרקע מתחת לעילה בגין איסור לשון הרע, שכן מלבד להעברה כדין של דו"ח הביקורת לארבעת הגורמים שציינתי לעיל, לא הוכח בפניי כי הנתבעות העבירו את דו"ח הביקורת לעיתונות המקומית או לכל גורם אחר שלא היה רשאי לקבלו או לעיין בו.

55.יחד עם זאת אוסיף ואציין, כי מהראיות שהובאו לפניי, שוכנעתי כי המבקרות לא התרשלו בכל הקשור לשמירת סודיות תוכן דו"ח הביקורת. כך למשל, על גבי כל עמוד ועמוד של דו"ח הביקורת נכתב כי מדובר 'בחומר סודי שאין לעשות בו שימוש ופרסום ללא רשות והרשאה של הביקורת'. כמו כן וכפי שצוין מקודם, דו"ח הביקורת נמסר אישית אך ורק לגורמים שהיו מוסמכים לעיין בו, וגם כאשר עותק ממנו הועבר לתובע באמצעות הפקס שנמצא במתנ"ס נהריה, הן התקשרו ווידאו כי ניתן לשלוח אותו וכי התובע עומד ליד הפקס כדי לקבל אותו לידי.

56.ויודגש, הפרסום בעיתון הופיע אומנם לאחר העברתו לארבעת האנשים שציינתי מקודם – שלגביהם נקבע כי העברתו לידיהם הייתה כדין – ואולם, יש לזכור שהפרסום המדובר נעשה לפני העברת דו"ח הביקורת ליתר חברי מועצת המנהלים במתנ"ס נהריה, ובשל כך נדרש כל

אחד מחברי מועצת המנהלים לאשר בחתימתו על טופס מיוחד קבלת הדו"ח והתחייבותו שלא לעשות בו שימוש או פרסום ללא אשור מהמבקרות.

57. כמובן שאין לגזור מאמצעי זהירות אלה איזו שהיא התרשלות מצד המבקרות בכל הקשור להעברת דו"ח הביקורת לארבעת הגורמים שצוינו או לפרסום שבא בעקבות כך. ובמלים אחרות, הקפדה מצד המבקרות בכל הקשור לסודיות הדו"ח באמצעות החתמת כל חברי מועצת המנהלים על הטופס הנ"ל לאחר שהפרסום כבר נעשה, אינה מלמדת על התרשלות כלשהי מצדן באשר לפרסום הדו"ח, שכן האמור בטופס לגבי סודיות התוכן ואיסור פרסומו ללא אשור מהביקורת מופיע ממילא בכיתוב בולט ומודגש על גבי כל עמוד ועמוד בדו"ח.

58. לפיכך אני קובעת, שלא הוכח לפניי כי בנסיבות שקדמו לפרסום בעיתון המבקרות או מי מטעם נציגי החברה למתנ"סים ידעו או צפו אפשרות פרסומו כאמור.

59. אלא שגם אם נניח כי הנתבעות אחראיות לפרסום דו"ח הביקורת – והנחה זו נדחית מכל וכל – הרי שבכל אופן אין לומר כי תוכן דו"ח הביקורת הוא בגדר פרסום אסור, שכן סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע מונה את הפרסומים שהם בגדר פרסומים מותרים. בסעיף 13(9) לחוק נקבע, כי לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי "פרסום שהמפרסם חייב לעשות עפ"י דין או עפ"י הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות עפ"י היתר של רשות כאמור".

60. על בסיס הדברים שציינתי מקודם, ולאור הוראת הסעיף הנ"ל, לא יכולה להיות עוד מחלוקת שהכנת דו"ח הביקורת נעשתה כדין ועפ"י הוראה שניתנה ע"י "רשות מוסמכת", היא החברה למתנ"סים בהיותה חברה ממשלתית. ומכאן, שלתובע לא עומדת עילת תביעה בגין איסור לשון הרע אך בשל פרסומו של דו"ח הביקורת.

61. אשר על כן, אני דוחה את התביעה בכל הקשור לפרסום לשון הרע.

דיון בשאלת הרשלנות המיוחדת למבקרות בהכנת דו"ח הביקורת:

62. בגין מעשי הרשלנות נשוא פרק זה והפרק שלאחריו טוען התובע כי יש לפצותו בסכום של 1,288,000 ₪, שהוא ההפרש בין שכרו עובר לסיום עבודתו בחברה למתנ"סים לבין הסכום המשולם לו כיום בגין פנסיות גישור ולמשך 10 שנים עד אשר היה פורש לפנסיה מלאה.

63.לטענת התובע, המבקרות התרשלו באופן הכנת דו"ח הביקורת ובמסקנות אליהן הגיעו. התובע ביקש לחלוק על המסקנות שבדו"ח הביקורת וטען, כי חלק מהמסמכים שהיו בידי המבקרות לא הוצגו לו במהלך השיחות שלו עמן קודם להוצאת הדו"ח הסופי.

64.הנתבעות חלקו על טענותיו של התובע מהנימוקים שאציין בהמשך.

65.בפתח נימוקיי אבקש לציין, כי דו"ח הביקורת מתייחס לאספקטים הקשורים בניהול מתנ"ס נהריה ובשל כך הוא כולל ביקורת לגבי התנהלותם של התובע ושל מבוקרים נוספים (כגון של מנהל המחוז מר חכם, ושל יו"ר מועצת המנהלים מר לנקרי). אומנם הליך הביקורת הוזמן תחילה על ידי התובע לשם בדיקת השגותיו בכל הקשור להעסקת ארבעת העובדים אשר 'הונחתו' על המתנ"ס בנהריה בהליך לא תקין, אלא שהמבקרות הרחיבו את יריעת הביקורת ובדקו כל טענה ונושא שהועלו בפניהן כמתאימות לבדיקה בהליך הביקורת.

יובהר בהקשר זה, כי התובע לא העלה טענה כלשהי כנגד הרחבת הביקורת לנושאים אחרים זולת העסקתם של ארבעת העובדים.

66.בתום הבדיקות וקבלת תגובת התובע הוצא דו"ח הביקורת שמשתרע על פני 25 עמודים. הדו"ח כלל גם את תגובתו של התובע לגבי הנושאים שנבדקו, ובחלק מהדברים תגובתו הובאה כלשונה.

67.ויודגש, על אף שלמבקרות נתונה הסמכות להוסיף בדו"ח הביקורת המלצות מטעמן בנוגע לדרך הטיפול בעניינו של כל מבוקר ומבוקר, מכוח סמכותן לפי סעיף 6(ג) לחוק הביקורת, המבקרות בחרו שלא לעשות כן, ובוודאי שלא הייתה כל המלצה שלהן הקובעת כי יש לפטר את התובע. הדבר אף צוין מפורשות בדו"ח הביקורת כאשר נכתב "בביקורת נבדקו תהליכים שבוצעו במתנ"ס בתחום כוח האדם, אולם הביקורת אינה מחווה דעה בנוגע לכישורים ולהתאמה לתפקיד של עובדי המתנ"ס המוזכרים בדו"ח" (סעיף 1.2 בעמ' 2 לדו"ח הביקורת).

68.אשר לטענותיו של התובע לגבי כך שלא ניתנה לו הזדמנות נאותה להגיב על מלוא הסוגיות שהוטחו בפניו ע"י המבקרות ולא התאפשר לו לעיין במסמכים הרבים שהיו בידיהן טרם כתיבת הדו"ח, אני מוצאת כי התובע לא עמד בנטל להוכיח את טענותיו בנדון, ואפרט - התובע אישר כי לא הייתה כל טענה שהעלה בפני המבקרות ולא נכללה בדו"ח (עמ' 45 שורות 4-5 ועמ' 116-117 לפרוטוקול משורה 27 ועד שורה 19 בהתאמה). יתרה מזאת, בתגובתו של התובע לטיטת

הביקורת לא הועלתה כל טענה לפיה ביקש כי יימסרו לו מסמכים ובקשתו סורבה, אף שכל המסמכים והנתונים הוזכרו בטיוטת הדו"ח אשר הועברה אליו.

69.די בכך כדי לדחות את טענת התובע בנדון. ואולם למעלה מן הצורך אוסיף, כי במענה לטענותיו של התובע, הנתבעת 2 העידה בחקירתה הנגדית כי התובע עומת עם כל המסמכים במסגרת הפגישה אשר התקיימה עמו בכרמיאל, ובמהלכה הוצג לו כל מסמך שלגביו טען כי אינו מכיר אותו (עמ' 186 שורות 4-7 ועמ' 187 שורות 13-16 לפרוטוקול).

70.אעבור כעת לעניין אחר הקשור לדו"ח הביקורת. הגם שהצדדים הקדישו חלק ניכר מההליך המשפטי לבחינת מסקנותיהן של המבקרות בדו"ח הביקורת במגוון הנושאים שנבדקו על ידן, אני מוצאת כעת כי הדבר אינו מעלה ואינו מוריד לגבי תוצאות ההליך, שכן אף אם אניח לרגע – ואיני קובעת כל ממצא בנדון – כי המבקרות טעו והגיעו למסקנות שגויות בנושאים מסוימים, אין לשכוח כי בית המשפט ממילא אינו מחליף את שיקול דעתו בשיקול דעתן המקצועי של המבקרות. כמו כן, העובדה כי התובע הסכים לפרוש מרצון וללא הטעייה, מרמה או הצגת מצג שווא מצד החברה למתנ"סים, מנתקת למעשה את הקשר הסיבתי בין תוצאות דו"ח הביקורת לבין נזק הממון שנגרם לו, לטענתו.

71.הלכה היא, כי בית המשפט אינו נכנס בנעליה של ביקורת הפנים ולא אמור לערוך בדיקה מחודשת של ממצאי הביקורת. כל שיש לבדוק בנדון הוא אם הליך הביקורת בוצע תוך הקפדה על כללי היסוד של המשפט המנהלי ולבחון האם נפל פסול כלשהו מסוגי הפסולות המוכרים במשפט הציבורי אשר מצדיק התערבות שיפוטית בהחלטת הביקורת בג"ץ 7805/00 רוני אלוני – חברת מועצת עיריית ירושלים נ' מבקרת עיריית ירושלים, עיף 6 לפסק הדין, ניתן ביום 11.5.2003; בג"ץ 6825/06 צור נ' מבקר המדינה, ניתן ביום 24.6.2009).

72.לא צינתי אשר צינתי אלא כדי להצביע על כך ששיקול דעתו של בית המשפט לבחינת אמיתות המסקנות שבדו"ח הביקורת הוא מטבע הדברים צר ומוגבל להתקיימותן של עילות הפסולת המנהלית, כגון סבירות, העדר משוא פנים ושוויוניות, ובכל מקרה בית המשפט אינו נוהג להחליף את שיקול דעתו בשיקול דעתה של הביקורת.

73.מאחר שהתובע לא הצביע על פגמים היורדים לשורש העניין שנפלו בהליך הביקורת או בהליך הסקת המסקנות של המבקרות לפי אחת העילות שבמשפט המנהלי, התוצאה היא שבית המשפט לא אמור להחליף כעת את שיקול דעתו בשיקול דעתן של המבקרות על מנת לבחון

סבירות המסקנות אליהן הגיעו, וזאת גם אם נניח שבית המשפט סבור כי ניתן היה להגיע לתוצאה אחרת.

74. בכל אופן, לא הוכח בפניי כי דו"ח הביקורת גרם לתובע נזק כלשהו ולא הוכח שהתובע לא הצליח להשתלב בעבודה אחרת בעטיו של דו"ח הביקורת. טענותיו של התובע בנדון היו כלליות ולא הובאו ראיות כלשהן להוכחתן. כך למשל, התובע לא פירט לאלו מקומות עבודה הוא פנה, באלו תאריכים פנה, לאיזה תפקידים ניסה להתקבל, ומה בדיוק נאמר לו בקשר לדו"ח הביקורת וכו'. כמו כן, התובע לא הציג כל אסמכתא ולא הביא עדים על מנת לתמוך בטענתו כי חיפש עבודה ונדחה, לא כל שכן כי נדחה בשל דו"ח הביקורת.

75. לעומת זאת, המסמכים שצורפו לתצהירו של התובע בקשר לדרישתם של חברי מועצת העיר בנהריה וכן דרישתו של ראש העיר הנבחר מר סבג אשר החליף את מר פרומר בתפקיד, להחזיר את התובע לתפקידו כמנהל המתנ"ס בעיר, תומכים דווקא במסקנה כי המוניטין המקצועי של התובע לא נפגע.

76. כמו כן, מתברר כי התובע הגיש את מועמדותו לתפקיד של מנהל מתנ"ס חצור הגלילית והוא נמצא מתאים לתפקיד, ואך מחמת הצורך בהעתקת מקום מגוריו לשם (מנהריה לחצור), התובע ויתר על התפקיד – ללמדנו, כי שמו המקצועי וכישוריו של התובע לא נפגעו מדו"ח הביקורת אף בקרב המתנ"סים השונים.

דין בטענות התובע בכל הנוגע לסיום עבודתו במתנ"ס נהריה ובחברה למתנ"סים:

77. פרק זה חובק נושאים רבים שמצריכים את הכרעתו של בית המשפט. נושאים אלה מתייחסים לטענותיו של התובע בכל הקשור לסיום עבודתו במתנ"ס נהריה, ולכך שנאלץ לפרוש מעבודתו בחברה למתנ"סים בהיותו בגיל 56 בלבד.

78. בגדר זאת הלין התובע כנגד כך שמועצת המנהלים במתנ"ס אפשרה נוכחות פעילה של ראש העיר דאז, מר פרומר, בישיבת מועצת המנהלים שהתקיימה ביום 22.5.2005 ובה נדון דו"ח הביקורת, אף שהוא לא נמנה על חברי ההנהלה, דבר שהיווה לטענתו משקל מכריע לגבי תוצאות ההצבעה באותה ישיבה, שכאמור הסתיימה בהחלטה להפסקת עבודתו כמנהל מתנ"ס נהריה.

79. עוד טוען התובע, כי החברה למתנ"סים התרשלה כלפיו בהחלטתה לסלק אותו מתפקידו כמנהל מתנ"ס נהריה, מבלי ליישם את המלצת ההנהלה בישיבה מיום 22.5.2005 לאפשר לו להשלים קודם את תגובתו לדו"ח הביקורת.

80. השגות נוספות שהתובע העלה כנגד החברה למתנ"סים סבות סביב טענותיו לגבי מרמה והטעייה מצידה, המתבטאות בכל מה שקדם לפרישתו מהעבודה. לדבריו, לאחר הישיבה שהתקיימה ביום 22.5.2005 במועצת המנהלים ולאחר שהוצא מכתב אודות הפסקת עבודתו כמנהל מתנ"ס נהריה, הוא קיים שיחות עם שני גורמים בחברה למתנ"סים: מר בינבנישתי ראש מנהל ארגון הכספים בחברה למתנ"סים ומר פרידמן מנהל אגף משאבי אנוש, ושיתף אותם אודות רצונו להפנות את עניינו לבירור בפני ועדת משמעת. ואולם, השניים המליצו לו שלא לעשות כן ובמקום זאת הציעו לו להסכים לתנאים שלימים עוגנו בהסכם הפרישה תוך שהבטיחו לו כי ניתן יהיה לשבצו בתפקידים אחרים בחברה למתנ"סים, ואף הבטיחו לו כי ברגע שתשתנה המפה הפוליטית בנהריה הוא יוכל לחזור לנהל את המתנ"ס שם.

81. לטענת התובע, תנאי הפרישה וההבטחות הנ"ל היוו הטעייה והצגת מצג שווא, שכן בדיעבד הוא הבין שלחברה למתנ"סים לא הייתה כל כוונה לשבצו בתפקיד כלשהו, וגם כאשר כהונתו של מר פרומר הסתיימה ובמקומו כיהן מר ג'קי סבג כראש עיר אשר חפץ בחזרתו לנהל את המתנ"ס, והוא אף ניגש למכרז שהתקיים לגבי תפקיד זה בחודש אפריל 2006, גם אז נדחתה מועמדותו כלאחר יד.

82. ואם לא די בכך, הרי שהוא הוטעה גם לגבי התנאי שנכלל בהסכם הפרישה אודות יכולתו להשתתף במכרזים לקבלת תפקיד בחברה למתנ"סים, שכן מתברר שהוא פטור ממכרז לפי חוקת העבודה.

83. לעומת זאת, החברה למתנ"סים חלקה על טענותיו של התובע בנדון וטענה כי אין בהן כל ממש.

84. אפתח את הדיון בפרק זה בכך, שכל הטענות הקשורות להטעייה, מרמה או הצגת מצג שווא מצד החברה למתנ"סים (והדבר נכון לגבי כל הנתבעות) או מי מטעמה בכל נושא אשר הוא, הן טענות שאין להן כל זכר בכתב התביעה ולכן דינן להידחות בהיותן הרחבת חזית אסורה. ואולם, כפי שיתברר בהמשך, טענות אלו כמו גם הטענה בדבר התרשלותן של הנתבעות – הן טענות שלא הוכחו ולכן דינן להידחות אף לגופו של עניין.

85. כפי שצוין מקודם, בעקבות ממצאי דו"ח הביקורת התקיימה ישיבה של מועצת המנהלים במתנ"ס נהריה ביום 22.5.2005 ובה הוחלט על הפסקת עבודתו של התובע כמנהל המתנ"ס כדלקמן: "המלצת ההנהלה להשלים הליך הביקורת ולאחר סיומו, בפרק זמן שיקבע בחברה, להעביר את משה מתפקידו כמנהל המתנ"ס בנהריה".

86. התובע מלין על כך, שבמסגרת הדיון בישיבה הנ"ל לא ניתנה לו הזדמנות מלאה להגיב על הטענות שהועלו נגדו, לרבות ובעיקר בקשר לממצאי דו"ח הביקורת, ולכן אף הוחלט שתינתן לו הזכות להשלים את תגובתו, אך חרף זאת הוחלט על סיום עבודתו שם.

87. ובכן, ככל שנפל פגם בישיבה שבנדון, כגון שלא ניתנה לתובע הזדמנות נאותה להגיב, או שהוחלט על סיום עבודתו כמנהל המתנ"ס עוד קודם למימוש זכותו להשלים את תגובתו, הרי שפגמים אלה לא נגרמו בעטיין של החברה למתנ"סים או של המבקרות, אלא בשל התנהלותם של חברי המועצה אשר הצביעו ברוב מכריע של עשרה חברי הנהלה לעומת שני נמנעים בעד סיום עבודתו של התובע כמנהל המתנ"ס.

88. זה המקום לציין, כי קשה להשתחרר מהרושם כי הדברים שנרשמו בפרוטוקול הישיבה בכל הקשור למתן הזדמנות לתובע להגיב לטענות שהועלו נגדו בדו"ח הביקורת, נבעו בעיקר בשל כך שלפחות חלק מהנוכחים לא קראו כנראה את הדו"ח ולכן לא היו מודעים לתגובתו של התובע לגביו (כזכור תגובת התובע נכללה במלואה בדו"ח).

89. רושם זה נובע מהעובדה כי בניגוד לדברי עד התביעה, מר משה דורון, בתצהירו ולפיהם: "אני ולדעתי גם חברי הנהלה לא יכולנו לדעת באופן ברור מהי דעתו של התובע לגבי הדברים שנכתבו בדו"ח (דו"ח הביקורת – ג.ט.)" (סעיף 10 לתצהיר), העד אישר בחקירתו בבית המשפט כי הוא חתום על הטופס המאשר שקיבל לידי את דו"ח הביקורת ביום 16.5.2005, כשבוע ימים לפני הישיבה (עמ' 23-24 לפרוטוקול).

90. כך או כך, מתברר כי גם קודם להליך הביקורת נשקלה אפשרות סיום עבודתו של התובע כמנהל המתנ"ס בנהריה, לאור זאת שמנהל המחוז מר חכם סבר כי אינו מתאים עוד לניהול המתנ"ס בנהריה, וייתכן שהוא מתאים לניהול מתנ"ס אחר (עדותו של מר חכם בעמ' 259 שורות 13-16 לפרוטוקול, ועדותו של עד התביעה מר שמעון לנקרי בעמ' 15 שורות 26-28 לפרוטוקול). ומכאן, שסיום עבודתו של התובע כמנהל מתנ"ס נהריה אינו בגדר נקמנות לשמה, כפי שנרמז בסיכומי התובע, אף אם הדבר תאם את שאיפותיהם של מספר גורמים שונים בעיריית נהריה באותה תקופה.

91.לסיום נקודה זו יובהר, כי התובע אינו טוען באף מקום, כי למועצת המנהלים לא הייתה הסמכות להחליט בדבר הפסקת עבודתו כמנהל המתנ"ס.

92.כזכור, בעקבות ההחלטה שנתקבלה בישיבת הנהלת המתנ"ס ביום 22.5.2005 התובע קיבל מכתב מהחברה למתנ"סים שמודיע לו כי הוא רשאי להגיש את תגובתו לדו"ח הביקורת עד ליום 15.6.2005, אלא שכבר ביום 8.6.2005 – כשבוע לפני תום המועד שנקבע לקבלת תגובת התובע – נשלח לתובע מכתב הפסקת העבודה במתנ"ס מטעם החברה למתנ"סים ובו הודיעה לו אודות החלטתה לקבל את המלצת מועצת המנהלים במתנ"ס נהריה ולהיעתר לבקשת עיריית נהריה בדבר הפסקת עבודתו כמנהל המתנ"ס בנהריה. עוד צוין, כי עם קבלת החומר ותגובתו של התובע לדו"ח הביקורת עד ליום 15.6.2005 תשוב החברה לבחון את המשך דרכו בחברה.

93.והשאלה שנשאלת כעת היא, האם החברה למתנ"סים הייתה מוסמכת להפסיק את עבודתו של התובע טרם מימוש הזכות שניתנה לו להשלים את תגובתו?

94.ובכן, מתוך הראיות שבתיק מתברר, כי לחברה למתנ"סים לא הייתה כל אפשרות להימנע מיישום החלטת ההנהלה של מתנ"ס נהריה בדבר סיום עבודתו של התובע כמנהל המתנ"ס, וזאת ללא כל קשר לפרק הזמן שניתן לתובע להשלים את תגובתו לדו"ח הביקורת. זאת מכיוון שמתנ"ס נהריה, כמו יתר המתנ"סים, פועל כגוף עצמאי במסגרת אישיות משפטית נפרדת, ומנוהל בדרך כלל בידי עמותה, אשר מתווה את המדיניות ומגבשת את השירותים שיספק המתנ"ס בהתאם לצרכים המקומיים. חברי ההנהלה של העמותה כוללים אומנם נציגים מטעם החברה למתנ"סים, אך לא רק. לפי האמור בסעיף 5 לכתב ההגנה ובתצהירו של מנהל המחוז מר חכם, ודבריו בנדון לא נסתרו, מועצת המנהלים של המתנ"ס מורכבת מנציגים של החברה למתנ"סים, נציגים מטעם הרשות המקומית, נציגים מטעם הסוכנות היהודית ונציגים מטעם החברה המפעילה. לפי עקרונות הפעולה הנהוגים, החברה למתנ"סים מקצה מנהל לניהול המתנ"ס, ואילו הרשות המקומית מקצה מבנה ותקציב.

95.לפיכך, כמו שלמועצת המנהלים אין סמכות להחליט על סיום עבודתו של התובע בחברה למתנ"סים – והדבר אכן מתיישב עם אמירותיו של מנהל המחוז מר חכם בפרוטוקול ישיבת ההנהלה מיום 22.5.2005 – כך החברה למתנ"סים אינה יכולה שלא להיענות להחלטת מועצת המנהלים ואינה יכולה לכפות עליה הותרת התובע בתפקידו.

96.יוצא אפוא, שגם אם היה טעם לפגם בסיום עבודת התובע טרם מימוש הזכות שניתנה לו להשלים את תגובתו, אני מוצאת כי זהו פגם צורני ולא מהותי, שכן הוכח כי אין לכך כל נפקות

משפטית היות והחברה למתנ"סים הייתה מחויבת להחלטת מועצת המנהלים אפילו הייתה ממתנה עם מתן ההודעה על סיום עבודת התובע בנהריה עד לאחר הגשת התגובה המשלימה.

97. אשר להשגות התובע בקשר למעורבותו של ראש העיר הקודם מר פרומר בישיבת ההנהלה מיום 22.5.2005 והתחשבותה של החברה למתנ"סים בעמדתה של עיריית נהריה לגבי סיום תפקידו של התובע במתנ"ס נהריה (כמתועד במכתב הפסקת העבודה במתנ"ס) – מהטעמים אשר צוינו לעיל לגבי חלקה של העירייה בעמותה שמנהלת את המתנ"ס המקומי, אין לומר כי העירייה היא גוף זר שאין להתחשב בעמדתו. כך הוא הדבר ביחס למר פרומר אשר נכח בישיבת ההנהלה הנ"ל בתור 'מוזמן' לישיבה (כך לפי הפרוטוקול). מכל מקום, מעיון בפרוטוקול הישיבה ניכר כי מנהל המחוז מר חכם לא אפשר לו לנהוג ככל העולה על רוחו.

98. הנושא הבא מתייחס לפרישתו של התובע מעבודתו בחברה למתנ"סים תוך הטעייתו כביכול לגבי תנאי הפרישה.

99. כאמור, התובע הגיע להסכמה עם החברה למתנ"סים בדבר סיום עבודתו בחברה בתנאים שהועלו על הכתב במסמך מיום 25.7.2005, אלא שלטענתו הדבר נעשה בהסתמך על ההבטחה שניתנה לו על ידי נציגי החברה למתנ"סים, מר בנבנישתי ומר פרידמן, אשר שכנעו אותו שלא לפנות לוועדת משמעת לבריור עניינו והבטיחו לו תוך יצירת מצג שווא בפניו כי יוכל לשוב לתפקיד אחר בחברה, לרבות למתנ"ס נהריה לכשתשתנה המפה הפוליטית שם, וכי אלמלא הבטחה זו לא היה מסכים לפרוש והיה פונה לוועדת משמעת.

99. טענות אלו דינן להידחות מחוסר הוכחה. מלבד לעובדה כי התובע לא העלה טענות אלו או דומות להן בכתב התביעה, ומלבד לעובדה שלטענות אלו אין כל עיגון במסמך שכולל את תנאי הפרישה (נספח לז' לכתב התביעה) או כל מסמך אחר, הוא אף לא הביא ראיות כלשהן להוכחתן.

100. כידוע, טענות בעלות סממנים פליליים, כגון זיוף, גניבה, הטעייה ומרמה, אשר נטענות בהליך אזרחי, הן מסוג הטענות שעל הטוען אותן להביא בפני בית המשפט ראיות טובות לשם הוכחתן (ע"א 78/04 המגן חברה לביטוח בע"מ נ' שלום גרשון הובלות בע"מ (2006), פ"ד סא(3), 18). בענייננו, לא זו בלבד שהתובע לא טען טענות אלו בהזדמנות הראשונה, אלא שהוא לא הביא כל ראיות להוכחתן, ועל אף שהתובע לא חסך בהבאת עדים - ויעידו על כך העדים הרבים שהעידו בבית המשפט ועמודי הפרוטוקול הרבים - משום מה הוא בחר שלא להביא

לעדות את מי שרימה אותו ונתן לו כביכול את ההבטחה שצוינה לעיל, הגם שמדובר בסוגיה קרדינלית לתביעתו.

101. ויובהר, התובע נשאל אודות כך בחקירתו הנגדית, אך לתובע לא היה כל הסבר לאי הבאתם של מר בנבנישתי ומר פרידמן למתן עדות בבית המשפט (עמ' 139 שורות 23-29 לפרוטוקול). בנסיבות אלו המסקנה המתבקשת לפי הפסיקה הנוהגת היא, שאילו התובע היה מזמנם למתן עדות בבית המשפט, עדים אלה לא היו תומכים בגרסתו.

102. לא זו אף זאת, העובדה כי בתקופת המעבר בת ה-4 חודשים לפי הסכם הפרישה הוצע לתובע למלא תפקיד של מנהל המתנ"ס בחצור הגלילית, תפקיד שהתובע נמצא מתאים לו ורק מחמת הצורך בהעתקת מקום מגוריו הוא סירב לקבל את התפקיד, מפריכה במידה רבה את טענתו לפיה לא היה כלום מאחורי תנאי הפרישה שכללו אפשרות שילובו בתפקיד אחר בחברה, וודאי שאין היא מתיישבת עם טענתו כי החברה למתנ"סים רק ביקשה להיפטר ממנו תוך רכימת קונספירציה נגדו יחד עם הגורמים הפוליטיים בעיריית נהריה באותה תקופה, וללא כוונה אמיתית להציע לו תפקיד אחר.

103. לסיים, טענתו של התובע כי החברה למתנ"סים דחתה כלאחר יד וללא דיון כלשהו את מועמדתו לניהול מתנ"ס נהריה מחדש בשנת 2006, אף שמועמדותו הוגשה לאחר שמר פרומר סיים את תפקידו כראש עיר ולאחר שראש העיר הנבחר מר סבג הודיע על רצונו כי התובע יחזור לנהל את המתנ"ס בעירו, אף היא דינה להידחות. מלבד כך שבכתב התביעה לא נטען דבר כנגד הליך קבלת ההחלטה שלא לאשר את מועמדותו לתפקיד, אין זה הפורום או הזמן לתקוף את החלטת הדחייה, מקום בו התובע לא ביקש לתקוף את ההחלטה בזמן אמת.

104. על יסוד מכלול הנימוקים אשר פורטו לעיל, אני מוצאת כי לא עלה בידי התובע להוכיח כי הסכמתו לפרוש מעבודתו בחברה למתנ"סים בתנאים שהוצעו לו, הייתה הסכמה פגומה, מאולצת או שלא מתוך בחירה חופשית ומודעת. לפיכך, לא הוכח לפניי קשר סיבתי בין הנזק הנטען לגבי הירידה בהכנסתו של התובע עקב פרישתו, לבין מעשים או מחדלים של מי מהנתבעות.

הערות לסיים:

105. המסקנות אליהן הגעתי בפסק הדין מייטרות דיון בטענות נוספות שהועלו על ידי הצדדים, כגון בקשר לטענותיו של התובע כנגד ממצאי הביקורת בכל אחד מהנשואים שנבדקו על ידה, וכנגד טענות אחרות של הנתבעות, כגון לגבי האחריות של החברה למתנ"סים בקשר לפעולותיהן

של המבקרות, וזאת לנוכח חוסר הבהירות שאופף את טענות התובע בנושא האחריות מכוח יחסי שליחות.

106. דבר נוסף - לא יכולתי לסיים את התיק ללא הערה אישית הקשורה להתרשמותי מהתובע, ללא קשר לתוצאות פסק הדין, ואולי דווקא בשל התוצאות. הגם ששוכנעתי לדחות את התביעה מחמת אי עמידה בנטל ההוכחה, לאחר שהתובע ניהל בפניי הליך משפטי ארוך ומייגע בתקווה כי יקבל סעד מבית המשפט בשל העוול שלטענתו נגרם לו בעקבות הפרשה שנדונה כאן, קשה להשתחרר מהתחושה כי לתובע אכן נעשה עוול מסוים. חלילה לא בשל עוולה שבוצעה בידי מי מהנתבעות, והרי פסק הדין מדבר בעד עצמו, אלא אולי בשל צירוף נסיבות אומלל.

107. ניתן להבין ללבו של התובע אשר מצא את עצמו מחוץ למעגל העבודה כבר בגיל 56, לאחר 18 שנות עשייה במתנ"ס. ההמלצות ומכתבי התודה וההערכה הרבים שצורפו על ידי התובע לתצהירו, שחלקם נכתבו על ידי לא אחרת מאשר החברה למתנ"סים עצמה, מלמדים על עשייתו הרבה של האיש במתנ"ס נהריה לאורך השנים. די בדבר כדי ללמד על אישיותו, פועלו והישגיו של התובע - איש אשר רוח בו.

אחרית דבר:

108. אני מורה על דחיית התביעה.

109. בהתחשב במכלול הנסיבות של התיק ושל המקרה, אני קובעת שכל צד יישא בהוצאותיו.

המזכירות תמציא העתקים מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ט סיוון תשע"ה, 16 יוני 2015, בהעדר הצדדים.